

***Erodium celtibericum* Pau (Gerani de Penyagolosa)**

Vicent Alonso*

Mentre el contemple entre les pedres de la vora del camí, de l'il·lustre botànic em dius els cinc pètals blancs amb sang de porpra. Després, busquem les taques a les ungles i ens preguntem des de quins ulls els claps d'aquest misteri, en quin moment precís s'han dibuixat els fils de porpra sobre el blanc i el blanc sobre el marró enfosquit de la terra.

Caminem contra els lladrics que vigilen el mas i parlem d'un no-res que ens entristeix.

Podrà la pedra ni cap arbre llegar un sol record? Mirem ací i allà, innocents o enfollits per la paraula. Pels volts de la pallissa, arranjada per mans destres, la llenya aguaita totes les solituds.

Ja amainen els lladrics, que ara són bots, i festes, i un llom grisenc que acarones. Des del tossal de la Cambreta, el roig sobre els cims llunyans és més fosc que d'habitud. I jo et dic que potser som la mesura de totes les coses. Potser consentim només que l'amor vulnere els límits del nostre cau per entendre altres carícies.

Així tot és nosaltres: la brisa que pertorba el verd de la vesprada, el roig que lentament s'adorm sobre les llomes, o el llamp com un dolor que esgarra el cel i es rebel·la contra tots els silencis. Asseguts sota els pins de la cruïlla, el camí cap a la vall ens en recorda un: al cor del bosc podríem reinventar totes les paraules.

Potser som la mesura de totes les coses, potser volem que tot recorde com nosaltres recordem, i no perdem res si, entre nostàlgies i una llàgrima de consol o de penediment, som capaços de mantenir-ne les deixalles.

Formes del crit contra el temps que, ni del temps mateix, el nostre crit preserva.

* *A Jocs Florals a Cavanilles. Art, natura i poesia.*
Universitat de València, 2005